

Helbredelsesberetning

Hedy Pfarr, Mannheim, 1972

Som ung pige mellem 16 og 17 år blev mit højre øjenlåg sygt. Jeg gik til en øjenlæge, der konstaterede en øjenlågs og muskellammelse. Lægen foretog en operation, syede øjenlåget op, hvorved der skulle danne sig en fold. Det lykkedes ikke, og jeg måtte udholde store smerter. Syv år senere opererede en anden øjenlæge et stykke hud bort fra øjenlåget, men det hjalp heller ikke. Mine øjne var nu altid betændte, og var blevet meget ømfindtlige for lys, og smerterne var næsten uudholdelige. Igen gik det til en privatklinik i Heidelberg. Også her var det uden held. Så søgte jeg endnu engang råd hos to øjenlæger, den ene ville sy låget til med den begrundelse, at øjet var 80 % sygt. Den anden læge ville barbere begge øjenbryn af og sy øjelågene op. Jeg ville ikke være med til nogen af operationerne. Jeg havde helt mistet tilliden til lægerne.

I 1954 læste jeg i forskellige aviser om Bruno Gröning. Nu var mit eneste ønske at komme i forbindelse med denne mand. Kun denne mand kan endnu hjælpe mig, tænkte jeg. Kort før påske 1954 kunne jeg pludselig ikke mere synke, jeg talte gennem næsen, så man dårligt kunne forstå mig. Jeg troede, at mine mandler var betændte, og at de måtte fjernes. Igen opsøgte jeg en næse og halslæge. Denne så forundret på mig, ordinerede mig et flydende nervemiddel og sagde, at jeg skulle komme igen om 10 dage. Da jeg igen kom i konsultationen, spurgte jeg lægen, om jeg nu kunne få at vide, hvad der var i vejen med min hals. Det faldt ham vanskeligt at sige mig sandheden. Til dette sagde jeg: "De kan roligt sige mig alt, jeg er belavet på alt". Så fik jeg at vide, at jeg havde en ganelammelse. Lægen rystede gang på gang på hovedet, han kunne ikke forstå, hvorfor alt hos mig viste sig i hovedet. Så blev jeg henvist til en nervelæge.

Jeg blev grundigt undersøgt. Også nervelægen var forbavset. Alt fungerede normalt. Nervelægen bad mig, om jeg ville komme et par dage til observation på den neurologiske afdeling i Heidelberg. Jeg lovede det, på én betingelse, jeg lader mig ikke operere. Kort efter påske tog jeg ind på Heidelberg-klinikken. Et par dage blev til tre uger. Jeg blev behandlet med forskellige indsprøjtninger. Der stod fem til syv læger omkring min seng og iagttog, hvordan jeg reagerede. Men der skete intet. Der blev dagligt givet elektriske stød på min højre øje. Det var grufuldt. Så fik jeg ordineret dyre tabletter, men de virkede kun 2 – 3 timer. Ved udskrivelsen blev der sagt til mig, at lidelsen allerede lå så langt tilbage, at man ikke mere kunne hjælpe mig. Disse tre ugers ophold på Heidelberg-klinikken var ikke omsonst for mig. I sengen ved siden af mig lå en rar kvinde fra Weinheim, der havde lammelser i ben og krop. Med denne kvinde kom jeg til at tale om Gröning. Så fik jeg adressen på foreningen i Mannheim, som netop var oprettet.

I august blev jeg medlem af denne forening. I november så jeg Bruno Gröning for første gang. Han holdt først et foredrag, og så spurgte han hver enkelt, hvordan man havde det og hvad man mærkede i sin krop. Da han spurgte mig, begyndte der at komme en behagelig kriblen i fødder og ben, så i armene og på hele kroppen, og mit hoved blev kogende varmt. Jeg fik en meget voldsom hjertebanken, så jeg troede, at mit hjerte ville springe ud. Jeg sagde det til hr. Gröning. Han gjorde en lodret håndbevægelse, og straks var denne hjertebanken forbi. Hr. Gröning spurgte: "Hvad føler De mere?" Jeg sagde: "Hjertet slår ikke så hårdt mere, og jeg føler mig veltilpas." Da jeg tog afsked med Bruno Gröning og gik hjem, havde jeg følelsen af, at jeg slet ikke gik, men svævede. Aldrig før havde jeg følt mig så let og veltilpas, som efter dette møde med hr. Gröning.

Næste morgen konstaterede jeg til min store glæde, at jeg igen kunne synke. Så var det muligt for mig at spise rigtig mad, og jeg tog på i vægt igen. Om mine ansigtstræk før mit møde med hr. Gröning var fortrukket af smerter og nerveanspændelser, så kom også disse i orden. Også smerterne i øjnene var borte. Også min tale var fuldkommen normal igen. Jeg var fuld af glæde over alt dette.

Min far var svær at overbevise, og kunne ikke rigtig tro på det. Han led meget af kredsløbsforstyrrelser. Det lykkedes mig at få ham til at komme med til en julehøjtidelighed, hvor hr. Gröning talte. Hr. Gröning gjorde et stort indtryk på ham, og han var meget glad for foredraget. Lige efter dette talte hr. Gröning med min far, og gav ham flere små kugler, med det råd at bruge dem i ørerne. Fra da af var han fri for anfald, og blev også medlem af foreningen.

Efter Bruno Grönings død gik jeg fortsat til foreningsmøderne. Gennem disse foredrag blev jeg klar over, at Bruno Grönings åndelige virke ikke var bundet til hans krop. Det er sandt, hvad jeg efter mange år kan bekræfte. Ved foreningsmøderne optager vi i forstærket grad denne guddommelige kraft, og den hjælper os videre.

Hedy Pfarr

Mannheim

Kilde:

FREIE ARBEITSGEMEINSCHAFT BRUNO GRÖNING (Hsgr.): Das Tor zum Weg (Stephanskirchen bei Rosenheim 1972) Nr. 1, S. 17-19